

*Sygn. akt VI W 2122/16*

(...)

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 kwietnia 2017 r.

**Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w VI Wydziale Karnym**

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kegel

Protokolant: Aleksandra Duczemińska

po rozpoznaniu sprawy z oskarżenia publicznego Komisariatu Policji W.

przeciwko

**K. C. synowi M. i B. z d. B., ur. (...) we W.**

obwinionemu o to, że: w dniu 19 maja 2016 roku około godziny 19:50, we W., w podwórku wewnętrznym przy restauracji (...), na ul. (...), spożywał napój alkoholowy w postaci piwa butelkowego, w miejscu zabronionym ustawą,

**tj. o czyn z art. 43/1 Ustawa o wychowaniu w trzeźwości**

I. uznaje obwinionego K. C. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. wykroczenia z art. 43(1) ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi i za to na podstawie art. 43(1) ust. 1 tej ustawy wymierza mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) zł;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i nie wymierza mu opłaty.

## UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 maja 2016 r. obwiniony K. C. przebywał, wraz ze znajomymi: M. G., W. Ł. i T. P., w okolicach restauracji (...) przy ul. (...) we W.. Obwiniony – idący jako ostatni, za pozostałymi mężczyznami - pił piwo z butelki. Widząc patrol policyjny, K. C. schował butelkę do wewnętrznej kieszeni kurtki. Funkcjonariusze Policji: K. Z. i Ł. K. podjęli interwencję wobec obwinionego. Na żądanie policjantów wyjął on z kieszeni butelkę, w której brakowało niewielkiej części zawartości.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego (częściowo) z 25.08.2016 r.

zeznania świadków: K. Z. z 30.11.2016 r.

Ł. K. z 25.08.2016 r.

M. G. (częściowo) 30.11.2016 r.

W. Ł. (częściowo)

z 30.11.2016 r.

T. P. (częściowo) z 30.11.2016 r.

notatka urzędowa k. 3

K. C. jest bezdzietnym kawalerem, utrzymuje się z alimentów.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego z 25.08.2016 r.

dane z wniosku o ukaranie

W czasie popełnienia czynu objętego wnioskiem o ukaranie obwiniony nie miał zniesionej ani ograniczonej w znacznym stopniu zdolności rozpoznania znaczenia tego czynu i pokierowania swoim postępowaniem

Dowód: opinia sądowo - psychiatryczna

Przesłuchany w charakterze obwinionego K. C. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że przed zatrzymaniem przez policjantów nie spożywał alkoholu, a jedynie napój jabłkowy. Podniósł również, że pomimo iż domagał się przebadania zawartość alkoholu, funkcjonariusze nie uczynili tego, nie zatrzymali też butelki z piwem.

Sąd potraktował wyjaśnienia obwinionego w tej części wyłącznie jako wyraz przyjętej przezeń linii obrony, bowiem pozostawały one w sprzeczności z dowodami, którym Sąd przyznał walor wiarygodności: zeznaniami świadków Ł. K. i K. Z. oraz treścią notatki urzędowej.

Relację obwinionego Sąd uwzględnił jedynie w części, w jakiej twierdził, że bezpośrednio przed podjęciem interwencji przez funkcjonariuszy Policji, szedł jako ostatni za swoimi znajomymi. Okoliczność tę potwierdzili świadkowie: M. G., W. Ł. i T. P., a ich zeznania w tej części Sąd uznał za wiarygodne. Relacje tych świadków w pozostałym zakresie pozostawały bez znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, bowiem – idąc przed obwinionym – nie mieli oni możliwości obserwowania jego zachowania; wszyscy zeznali zresztą, że nie widzieli, bądź nie pamiętają, aby obwiniony spożywał alkohol.

Wskazani wyżej świadkowie są znajomymi, kolegami K. C., trudno zatem było oczekiwać, aby złożyli obciążające go zeznania.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków Ł. K. i K. Z., były one bowiem rzeczowe, logiczne, konsekwentne i wzajemnie zbieżne, korespondowały także z treścią notatki urzędowej. Oceny Sądu nie zmieniał fakt, na co zwrócił uwagę obwiniony, że świadkowie po zakończonej służbie składają sprawozdania z ilości podjętych interwencji. Gdyby motywem ich działania było dążenie do uzyskania jak najlepszych wyników statystycznych, policjanci podjęliby zapewne interwencję wobec wszystkich czterech mężczyzn, tymczasem nie mieli oni żadnych wątpliwości, że jedynie obwiniony spożywał alkohol i wyłącznie do niego zwrócili się z żądaniem wylegitymowania się i okazania butelki schowanej do wewnętrznej kieszeni kurtki. Zauważyć należy też, że zdarzenie miało miejsce w czasie, gdy w okolicach, gdzie zatrzymano obwinionego, przebywało wiele osób, manifestujących swoją niechęć wobec policjantów, funkcjonariusze nie mieli więc powodów, aby podejmować zbędne interwencje, służące jedynie poprawie statystyk.

Przebadanie na zawartość alkoholu w organizmie osoby, której zarzuca się popełnienie wykroczenia z art. 43(1) ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi nie jest obligatoryjne, nie dziwi więc, że policjanci nie uznali za konieczne poddanie obwinionego takiemu badaniu, zwłaszcza, że zachowywał się on spokojnie, a jego stan nie wskazywał na nietrzeźwość. Podkreślić należy, że ustawodawca nie wymaga, aby osoba spożywająca alkohol wbrew przepisom ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi znajdowała się w stanie po użyciu alkoholu lub w stanie nietrzeźwości. Zeznania funkcjonariuszy Policji wskazywały, że w butelce, jaką miał przy sobie obwiniony, brakowało niewielkiej ilości płynu, zapewne więc wynik badania na zawartość alkoholu,

byłby charakterystyczny dla osoby trzeźwej, co nie zmieniałyby faktu, że K. C. rozpoczął spożywanie piwa, przerwane następnie policyjną interwencją.

Absurdalne, zdaniem Sądu, byłoby wymaganie od policjantów, aby w każdym przypadku ujawnienia wykroczenia z art. 43(1) ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi zabezpieczali – jako dowód rzeczowy – butelkę bądź puszkę z napojem alkoholowym, dlatego też argument obwinionego, wskazujący na to zaniechanie po stronie funkcjonariuszy należało uznać za chybiony.

Działając na podstawie delegacji zawartej w przepisie art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, Rada Miejska W. w uchwale nr XIII/241/11 z dnia 07 lipca 2011 r. wprowadziła zakaz spożywania napojów alkoholowych, poza miejscami do tego wyznaczonymi, m.in. na podwórkach i we wnętrzach międzyblokowych (§4 ust. 2 pkt 5). Oczywistym było więc, że K. C., pijąc piwo w podwórku restauracji (...), zrealizował swoim zachowaniem znamiona występku z art. 43(1) ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

Rozważając kwestię wymiaru kary, Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się K. C. przekraczał poziom nieznaczności. Obwiniony działał umyślnie, naruszając przepis, którego celem jest ochrona porządku publicznego oraz zapobieganie rozpowszechnianiu m. in. wśród osób nieletnich niewłaściwych wzorców postępowania. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że jest on osobą co do zasady przestrzegającą obowiązującego porządku prawnego (a przynajmniej brak było podstaw do poczynienia odmiennych ustaleń), co pozwala wnioskować, że czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania miał charakter jednostkowy, incydentalny.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał za wystarczające dla realizacji celów represyjnych, prewencyjnych i wychowawczych wymierzenie obwinionemu grzywny w wysokości 50 zł. K. C. wprawdzie utrzymuje się z niewysokich alimentów, jednakże grzywna – nawet w tej wysokości – może na jego wniosek zostać rozłożona na raty, co umożliwi mu jej zapłatę. Sytuacja materialna obwinionego zadecydowała natomiast o zwolnieniu go od ponoszenia kosztów postępowania w myśl art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw.